

Душата ми е пленница...

есе

Яворов се нарежда сред над велики имена в българската поезия. Основен мотив в лириката му остава любовта. Стихотворението "Вълшебница", публикувано през 1906г. в списание „Мисъл“, е посветено на Мина Годорова – „ангела“ в неговия живот.

Душата ми е пленница смирена,
плени я твоята душа!- пленена,
душата ми е в тихи две очи.

В храма на любовта душата намира покой и приема доброволното да живее в плен на чувството. Нереален е светът в тишината на любовта. Преходното и материалното отстъпват. Реалността чезне, мисълта се отдръпва и остава само молитвеното смирение на душата. В безкрая на чувството се ражда светлината на словото, пронизано с любов, и звучи като музика, лееща се тихо в безкрайния простор на заплениящото чувство. То е затаено в неизречена молитва и е заклинание пред вълшебната тайна на любовта, скрита в „тихи две очи“:

Душата ми те моли и заклينا:
тя моли; - аз те гледам; - век измина...
Душата ти вълшебница мълчи.

Мигът става вечност, а илюзията се преобръща в реалност. Мълчанието се превръща в „гласа“ на светлото чувство. И ефирност обгръща душите, но лъчезарната светлина говори за чувството, в което любовната страст живее като "глад и жажда":

Душата ми се мъчи в глад и жажда,
но твоята душа се не обажда,
душата ти, дете и божество...

Ангелската чистота на порива спира плътската страст и тя прераства в мъчително страдание на светлата душа. В храма на любовта мълчанието „говори“ и господства над безмълвната молитва на сърцето:

Мълчание в очите ти царува:
душата ти се може би срамува
за своето вълшебно тържество.

Озаряваща радост, химн на душата е любовта във "Вълшебница". Любимата на поета е магия, покорила завинаги душата му, и във вечен вълшебен плен е изтерзаната му душа. Многото сравнения и метафори в стихотворението насищат художествения образ на любимата жена и очертаят душевния път на обичащия. „Душата ми е пленница..." е поетическото признание за дълбоката любов и истинност на чувствата, които прозират в богатия духовен облик на поета Яворов, отправил молитвено своето съкровено чувство към любимата си като към свят храм. Душата ѝ „вълшебница“ - чиста, възвишена и ефирна, владее неговия свят като „вълшебно тържество“ и трагично създава атмосфера на нежност, тишина и спокойствие.

Любовните стихове на великия български поет Пейо Яворов доказват неговия гений и усет на модерната личност, попаднала в плен на обичта, и безспорния му талант на творец. Създал едни от най-искрените и възвишени любовни стихотворения в

класическата ни литература, поетът, изрекъл най-чистото любовно признание „душата ми е пленница...”, остава завинаги в пантеона на творците, възпели красотата и възвишеността на любовта.

Изготвила: Гертана Мирославова Тодорова – 17 г.

СУ „Пејо Кр. Яворов”
